

29χρονη από τη Συρία: «Προτιμώ τον πόλεμο από το ρατσισμό στην Ελλάδα»

Τη μαρτυρία της καταθέτει στην ιστοσελίδα Iagainstracism.gr, της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες η 29χρονη Ζιχάν από τη Συρία. Μητέρα έξι παιδιών αναγκάστηκε λόγω του πολέμου να ξεριζωθεί από τον τόπο της και να έρθει στην Ελλάδα, για την οποία είχε πληροφορίες ότι οι άνθρωποι είναι καλοί και φιλόξενοι. Μετά την περιπέτεια της και την εχθρότητα που αντιμετώπισε, η Ζιχάν, δηλώνει τώρα ότι προτιμά τον πόλεμο από την Ελλάδα. «Ξεφύγαμε απ' τον πόλεμο και το θάνατο, για να ζήσουμε αυτό;», αναρωτιέται χαρακτηριστικά.

Η 29χρονη περιγράφει την «εμπειρία» της στην Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ:

«Μέσα από συγκρούσεις και κακουχίες, ταξίδευε για εβδομάδες αναζητώντας ασφάλεια. Φτάνοντας στον προορισμό της, γνώρισε από αδιαφορία μέχρι ρατσισμό. Η ιστορία της συμπυκνώνει το δράμα των Σύρων προσφύγων. Όμως η ίδια δεν το βάζει κάτω. Αγωνίζεται, επιμένει, διεκδικεί ένα καλύτερο μέλλον για τα παιδιά της, επιβιώνοντας μέρα τη μέρα σε ένα επικίνδυνο παρόν.

«Η μητέρα μου ήταν καθηγήτρια αγγλικών. Όμως εγώ παράτησα το σχολείο μετά το γυμνάσιο για την παντρεία» διηγείται χαμογελαστή η 29χρονη Ζιχάν, χαϊδεύοντας το κεφάλι του μικρότερου από τα έξι παιδιά της – της τετράχρονης Λουλού. «Ο άντρας μου ήταν φωτορεπόρτερ και μέναμε στο Καμισλί, στα βορειοανατολικά σύνορα της Συρίας, με το Ιράκ και την Τουρκία. Είχαμε τρία μαγαζιά, χωράφια... Ζούσαμε καλά» αναπολεί.

«Όλα ξεκίνησαν με τις αντικαθεστωτικές πορείες και σύντομα ακολούθησε η ακρίβεια. Ό,τι έκανε στην αγορά ένα ευρώ, πλέον το έβρισκες με δύο. Σιγά σιγά, άρχισαν οι εκρήξεις, οι βόμβες στα σχολεία κι οι πυροβολισμοί στο πλήθος εν ψυχρώ. Απ' τη σφαγή σε ένα διπλανό χωριό κανείς δεν ξέρει πόσοι έπεσαν νεκροί. Ο άντρας μου φωτογράφιζε τις πορείες, μέχρι που τον συνέλαβαν και μπήκε φυλακή» διηγείται με σπασμένη φωνή η Ζιχάν. Όταν τα πράγματα χειροτέρεψαν, ήταν ο γαμπρός της εκείνος που τους προέτρπε να φύγουν παράνομα προς την Τουρκία. Άλλωστε μες στον πόλεμο πώς να βγάλεις διαβατήριο;

«Ήταν Σεπτέμβρης του 2012 και τα σύνορα κοντά στην πόλη μου ήταν κλειστά» συνεχίζει. «Έτσι, έπρεπε να διανύσουμε τα 400 χλμ. μέχρι το Χαλέπι, ώστε να φύγουμε από το πέρασμα Μπαμπ Ελ Χάουα. Για τους επτά μας δεν ζήτησαν πολλά χρήματα – δώσαμε περίπου 600 ευρώ για να διασχίσουμε τα σύνορα. Τα χρήματα όμως που ξοδέψαμε για να πάμε από τη μια πόλη στην άλλη ήταν πολύ περισσότερα. Αποφεύγαμε τον κεντρικό δρόμο και κάναμε τη διαδρομή πρώτα με το αυτοκίνητο, μετά με τα πόδια, μετά πάλι με αυτοκίνητο... Παντού είχε οδοφράγματα και μπλόκα, στα οποία έπρεπε να πληρώσουμε για να μας αφήσουν να φύγουμε. Κάποιες φορές μας πυροβολούσαν. Ήμουν μόνη με τα έξι παιδιά μου».

Το πέρασμα στην Ευρώπη

Από την πόλη Ρείχανλί, η οικογένεια βρέθηκε στη Σμύρνη. Στόχος της ήταν να περάσει απέναντι, σε μια άλλη Ελλάδα από εκείνη που γνώρισε τελικά.

«Δεν ξέραμε κανέναν εδώ, όμως οι πληροφορίες που είχαμε ήταν πως η Ελλάδα είναι καλή», εξηγεί η Ζιχάν. «Πως είναι φιλόξενη και οι άνθρωποι θα μας βοηθήσουν να βρούμε σπίτι και σχολείο για τα μικρά. Περίμενα να είναι πολύ όμορφα, πραγματική Ευρώπη. Περίμενα ότι θα λυθεί το πρόβλημα με τα χαρτιά από την πρώτη μέρα κι ότι θα αλλάξει η ζωή μου. Ότι φεύγω απ' τον πόλεμο και θα πάω στον παράδεισο. Ότι εκεί εκτιμούν τις γυναίκες και τα παιδιά».

Σε συνεννόηση με τους διακινητές, η Ζιχάν περίμενε ένα μήνα μέχρι να φτιάξει ο καιρός και να κάνει το ταξίδι. Στο μεταξύ, έμενε σε ένα δώμα που της είχε βρει κάποιος μακρινός συγγενής σε

μια ταράτσα. «Πληρώσαμε 10.000 ευρώ για το ταξίδι. Μας είπαν ότι θα γίνει με ένα μεγάλο καράβι και θα κρατήσει 40 λεπτά. Μια μέρα, μας πήραν με αυτοκίνητα και μας κατέβασαν σε ένα λιμάνι. Όταν είδα το φουσκωτό που μας περίμενε, τρελάθηκα. Τους είπα ότι δεν μπαίνουμε εδώ, γιατί είναι σίγουρο ότι θα πνιγούμε. Μου είπαν ότι, αν δοκιμάσουμε να γυρίσουμε πίσω, θα μας πυροβολήσουν».

Στο φουσκωτό βρίσκονταν 30 άτομα – όλοι Σύροι, άντρες, γυναίκες και παιδιά. «Συνολικά, μείναμε στο νερό για οχτώ ώρες. Η θάλασσα είχε φουσκώσει επικίνδυνα. Όταν όμως μας είδαν οι Έλληνες, μας έκαναν νόημα να γυρίσουμε πίσω. Εμείς μείναμε στο ίδιο σημείο. Αρχισε να έχει πολύ κύμα και με τα δύο μου χέρια σήκωσα το μικρό μου κοριτσάκι στον αέρα. Κάποια στιγμή πήγε να μου γλιστρήσει και να αναποδογυρίσει όλη η βάρκα. Τα κύματα έμπαιναν μέσα της και είχε αρχίσει να βυθίζεται. Τότε, οι Έλληνες μας πήραν. Μαζί μου είχα δύο μικρές βαλίτσες και μία τσάντα ώμου. Στη μια βαλίτσα βρίσκονταν τα τελευταία μου χρήματα – 6.000 ευρώ. Μέσα στην αναταραχή ωστόσο, έχασα ό,τι είχα και δεν είχα».

«Φτάσαμε στο Αγαθονήσι» συνεχίζει η Ζιχάν. «Μείναμε τρεις ημέρες φυλακή, με τα ρούχα μας ακόμα βρεγμένα. Το χαρτί που μας έδωσαν ήταν χαρτί απέλασης. Μας έβαλαν στο πλοίο και μας κατέβασαν στη Σάμο. Κι εκεί ξαναβρεθήκαμε στα κρατητήρια. Αφού μας άφησαν να φύγουμε, κοιμόμασταν στην παραλία για δυο μέρες. Φυσούσε πάρα πολύ κι ήμουν αναγκασμένη να χτυπάω τις πόρτες και να ζητάω φαγητό για τα παιδιά. Η αστυνομία είπε ότι όποιος δεν έχει 35 ευρώ, δεν ανεβαίνει στο καράβι για Πειραιά. Ευτυχώς, μου έδωσαν τα χρήματα οι άλλοι Σύροι που βρίσκονταν μαζί μου».

Μια αθηναϊκή ιστορία

«Στον Πειραιά, τρεις νέοι από τη Συρία με ρώτησαν πού θα πάω. Τους είπα ότι δεν ξέρω κανένα και ότι δεν έχω καθόλου χρήματα. Κι έτσι, με πήραν μαζί τους. Μένουμε σε ένα υπόγειο 20 άτομα, μέχρι να βρούμε κάποιον να μας βοηθήσει. Μια μέρα μας πέταξαν όλους μαζί στο δρόμο, κάτω απ' τη βροχή. Μέχρι σήμερα, έχουμε αλλάξει πέντε σπίτια. Αυτό που μένω τώρα, το νοικιάζει ένας άλλος Σύριος νεαρός, ο οποίος με είδε με τα παιδιά και μου πρότεινε να με φιλοξενήσει. Από ντροπή και σεβασμό ωστόσο, εκείνος δεν έρχεται καθόλου. Μου μίλησαν και μια άλλη γυναίκα, που μου είπαν ότι βοηθά. Τελικά είναι κι αυτή μια χήρα πρόσφυγας, που της στέλνει λεφτά ο αδελφός της από τη Νορβηγία».

«Για φαγητό, πηγαίνω στις λαϊκές και μαζεύω ό,τι περισσέψει» συνεχίζει η Ζιχάν. «Εγώ, που είχα μια καλή ζωή, πηγαίνω στην εκκλησία και μου δίνουν συσσίτιο! Κάποιοι άλλοι Σύροι μου φέρνουνε κουβέρτες. Εν τω μεταξύ, ο άντρας μου δεν ξέρω που βρίσκεται. Το τηλέφωνο στους συγγενείς μας κοστίζει και δεν υπάρχουν γραμμές...»

«Η κοινωνία μάς φέρεται εχθρικά» προσθέτει με απογοήτευση. «Όταν ακούνε τα παιδιά μου να μιλάνε ξένη γλώσσα, τα διώχνουν για να πάνε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Στη λαϊκή τις προάλλες, μια γυναίκα έπιασε την κόρη μου και άρχισε να την σπρώχνει. Τι διαφορά έχουμε εμείς για να μας αντιμετωπίζουν έτσι; Αυτοί δεν πέρασαν δυσκολίες, δεν πέρασαν πολέμους; Γιατί μας κάνουν αυτά που μας κάνουν; Εχθές είχα φωνάζει δύο νεαρούς απ' τη Συρία για να φτιάξουν το πλυντήριο του σπιτιού. Τη στιγμή που έμπαιναν στην πολυκατοικία μου, πέρασαν αστυνομικοί και τους συνέλαβαν. Η μεγάλη μου κόρη κατέβηκε να δει τι γίνεται. Παραλίγο να τη συλλάβουν και αυτή. Έκλαιγα όλο το βράδυ. Αν μου πειράζουν τα παιδιά, κι έγκλημα κάνω».

«Έχω σκεφτεί μέχρι και να γυρίσω στον πόλεμο» καταλήγει η Ζιχάν. «Τον προτιμώ απ' την Ελλάδα. Σκέφτομαι να πουλήσω ό,τι έχω και δεν έχω στη Συρία, μόνο και μόνο για να μεγαλώσουν σωστά τα παιδιά μου, να σπουδάσουν και να πάρουν καλά πτυχία. Ξεφύγαμε απ' τον πόλεμο και το θάνατο, για να ζήσουμε αυτό;»